

”Du må gjøre noe”

José Maria Pardo pleide å lukke øynene når ha gikk forbi alle de fattige menneskene som tigget i Jaén i Spania. Nå kan hundre av dem få et godt måltid hver dag i en familiær atmosfære.

20.05.2013

En dag i 2009 var jeg på vei til sognekirken, som er viet til Vår Frue av Betlehem i Jaén. De fattige som satt på trappene som de så ofte gjør, fanget min oppmerksomhet på en spesiell måte den dagen. Jeg ble rørt ved synet av de fattige menneskene

som så så fortapte ut i den brennende andalusiske solen. Flere av dem holdt frem hånden for å be om penger. Tidligere hadde jeg ofte prøvd å lukke øynene for denne daglige scenen, og sagt til meg selv: ”Ikke vær så sentimental, du vil bare gjøre livet ditt mer komplisert.” Men en dag sa hjertet mitt til meg: ”Nå er det nok, du må gjøre noe for disse menneskene.” Jeg fant ut at jeg måtte finne de nødvendige midlene til å hjelpe dem til å få i det minste ett godt måltid per dag.

Jeg er arkitekt og har hatt et godt liv (med de daglige problemer vi alle møter). Mens jeg hadde min daglige bønnestund i sognekirken tenkte jeg på den hellige Josemarías liv og hans omsorg for de nødlidende. I biografien om ham hadde jeg oppdaget at Verkets grunnlegger gjorde alt han kunne for å finne positive løsninger på behovene til de syke og fattige i Madrid i Opus Deis

første tid. Så hvordan kunne jeg ha fred i hjertet hvis jeg lukket øynene for folk i nød i min egen by? Og jeg husket hvor godt det hadde gjort meg (da jeg var arkitektstudent i Madrid på 60-tallet) å besøke de fattige sammen med venner fra Gurtubay, et av Verkets sentre. Jeg hadde til og med funnet tid i flere år til å holde kveldsundervisning for folk som ikke hadde tilgang til skolegang og som bodde i et av Madrids slumområder.

Den dagen kontaktet jeg min gode venn Paco, og vi gikk for å treffe sognepresten vår for å foreslå en mulig løsning for ham. ”Vi trenger en stor spisesal der alle disse sultne menneskene kan få plass,” sa jeg til presten. Vår første matstasjon var ikke akkurat kjempestor, vi hadde bare åtte kvadratmeter med fire vegger rundt og et tak over. Men det var nok til å begynne å dele ut smørbrød, milkshakes og frukt til ni personer.

Men man må gi mer enn mat. Man må også vise omsorg for de ensomme. Kanskje det viktigste er å ha tålmodighet. Vi trengte mye tålmodighet fordi så mange nødlidende mennesker begynte å komme at vi skjønnte at vi trengte et mye større kjøkken og spiseområde. Vi la en plan og overlot den til sognepresten. Da biskopen hørte om den sa han at han ønsket å besøke oss og se hvilke behov vi hadde. Han ble svært rørt da han så hva vi prøvde å gjøre og oppmuntret oss til å fortsette med våre bestrebelser.

Noen dager senere fikk vi byggetillatelse for den nye spisesalen, som vi kunne innvie bare noen dager før oliveninnhøstingen begynte. Det er da mange fattige kommer til Jaén for å søke arbeid.

I dag, fire år senere, har vi gått fra ni til hundre sultne mennesker som vi kan gi et solid varmt måltid hver dag.

Vi har blitt en ganske stor familie, og har også vært omtalt i en artikkel i El País nylig. Det er plass til alle. Og vi er heldige som får hjelp av frivillige, venner og slektninger, som virkelig har engasjert seg i prosjektet. Vi kan nå tilby rikelige, vellagde måltider, med bønner, chorizo-pølser og makaroni med en delikat tomatsaus. Vi får det vi trenger fra den lokale Matbanken (som har vært svært sjenerøse mot oss) og fra lokale bakerier, meierier og pølsefabrikker. Vi er også svært takknemlige for anonyme gaver som hjelper oss til å klare utgiftene.

Selv om det er vanskelig for meg å dra fra arkitektkontoret, der det alltid står prosjekter i kø, er jeg glad for å kunne tjene min nødlidende neste. Og jeg opplever sjenerøsiteten og hengivenheten jeg ser hos de frivillige meget inspirerende. Jeg vil også takke min sogneprest, og den hellige Josemaría, som gjorde hjertet

mitt følsomt overfor nøden hos de
rundt meg.

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/du-ma-gjre-noe/> (01.04.2026)